

Sygn. akt I C 1073/18

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Lidia Grzelak

Protokolant st. sekr. sąd. Jolanta Dziki

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2018 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko A. P.

o zapłatę 232,20 zł

powództwo oddała,

Sygn. akt I C 1073/18

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniósł w dniu 13 kwietnia 2018 r. pozew do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko A. P. o zapłatę kwoty 232,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Na kwotę dochodzoną pozew składa się należność główna w kwocie 185,00 zł z tytułu opłaty dodatkowej oraz w kwocie 5,80 zł z tytułu opłaty taryfowej za przejazd, jak również należności w kwocie 40,14 zł oraz 1,26 zł z tytułu skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie obliczonych od dnia wymagalności do dnia wytoczenia powództwa.

Sąd Rejonowy w Lublinie postanowieniem z dnia 5 czerwca 2018 r. przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Ciechanowie.

Pozwany A. P., prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy, nie zajął stanowiska w sprawie, nie złożył żadnych wyjaśnień i nie wniósł o rozpoznanie sprawy pod swoją nieobecność.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. P. w dniu 17 marca 2015 r. podróżował pociągiem (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. Podczas dokonanej w czasie przejazdu kontroli okazało się, że korzystał z usługi przewozu bez ważnego biletu. W związku z powyższym kontroler wystawił i doręczył A. P. wezwanie do zapłaty stwierdzający obowiązek uiszczenia opłaty taryfowej za przejazd oraz opłaty dodatkowej – na podstawie obowiązującej taryfy przewozowej (bezsporne).

A. P. został wezwany do opłaty taryfowej za przejazd w wysokości 5,80 zł oraz opłaty dodatkowej w wysokości 185,00 zł. Pozwany otrzymał wezwanie w dniu wystawienia tj. 17 marca 2015 r. Płatność należności powinna nastąpić w terminie 14 dni (protokół Seria (...) Nr (...) k. 26).

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zbył przysługującą mu wierzytelność na rzecz (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umową sprzedaży wierzytelności z dnia 9 października 2017 r. wraz z wykazem wierzytelności (umowa k. 22 – 24).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych w sprawie dokumentów, a w szczególności protokołu Seria (...) Nr (...) z dnia 17 marca 2015 r. oraz umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 9 października 2017 r., których prawdziwość nie była kwestionowana przez strony i nie budzi wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 774 kc przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób lub rzeczy. Stosownie do treści art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. - Prawo przewozowe, umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia – przez samo zajęcia miejsca w środku transportowym.

Powyższe przepisy wskazują na obowiązek pozwanego A. P. do uiszczenia opłaty za przewóz dokonany środkami transportu należącymi do (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. w dniu 17 marca 2015 r.

Ponadto zgodnie z art. 33 ust. 3 prawa przewozowego, w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub osoba przez niego upoważniona pobierają właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową.

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wynika, iż pozwany A. P. w dniu 17 marca 2015 r. podróżował bez ważnego biletu.

Zgodnie z art. 117 kc, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia. Przepis art. 117 § 2¹ kc, który wszedł w życie w dniu 9 lipca 2018 r. i zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, i który ma zastosowanie również do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stanowi, iż po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

Oznacza to, że rozpoznając sprawę przeciwko konsumentowi sąd ma obowiązek z urzędu badać czy roszczenie nie uległo przedawnieniu.

W niniejszej sprawie pozwanego A. P. uznać należy za konsumenta, bowiem zgodnie z art. 22¹ kc, za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Terminy przedawnienia wskazane zostały w art. 118 kc, zgodnie z którym jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat sześć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Wskazane terminy przedawnienia mają charakter ogólny i znajdują zastosowanie, jeżeli przepisy szczególne nie przewidują innego terminu przedawnienia.

Zgodnie z art. 728 kc, roszczenia z umowy przewozu osób przedawniają się z upływem roku od dnia wykonania przewozu, a gdy przewóz nie został wykonany – od dnia, kiedy miał być wykonany.

W tym miejscu należy podkreślić, iż w rozpoznawanej sprawie ma zastosowanie art. 77 ust. 1 prawa przewozowego, zgodnie z którym roszczenia dochodzone na podstawie ustawy przedawniają się z upływem roku.

Mając na uwadze powyższe przepisy oraz stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd uznał, że roszczenie dochodzone w niniejszym procesie przez powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. uległo przedawnieniu. Jak wynika z protokołu z dnia 17 marca 2015 r. pozwany A. P. został wezwany do zapłaty kwoty 190,80 zł z tytułu umowy przewozu w terminie 14 dni od dnia przewozu, który miał miejsce w dniu 17 marca 2015 r. Początek biegu przedawnienia w rozpoznawanej sprawie rozpoczął się więc z dniem 1 kwietnia 2015 r. Roczny termin przedawnienia przewidziany w art. 77 ust. 1 prawa przewozowego upłynął z dniem 1 kwietnia 2016 r. Przy czym należy podkreślić, że przed datą 1 kwietnia 2016 r. powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. nie podjął żadnych czynności w rozumieniu art. 123 kc, które skutkowałyby przerwaniem biegu terminu przedawnienia.

Jak wskazano powyżej pozew w niniejszej sprawie został złożony dopiero w dniu 13 kwietnia 2018 r., a zatem po upływie terminu przedawnienia.

Podkreślić należy, że zgodnie z art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

W związku z ustaleniem, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu na podstawie art. 117 § 1 i 2¹ kc, Sąd oddalił powództwo w całości.

Pozwany A. P., pomimo prawidłowego zawiadomienia o rozprawie, nie stawił się na rozprawę, nie wniósł o rozpoznanie sprawy podczas swojej nieobecności i nie złożył wyjaśnień na piśmie. W związku z powyższym, stosownie do art. 339 kpc w zw. z art. 340 kpc, wyrok ma charakter zaoczny.